

5. Council directive on the identification and designation of european critical infrastructures and the assessment of the need to improve their protection: Directive 2008/114/EC of 8 December 2008 / Official Journal of the European Union. URL: [https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=uriserv%3AOJL\\_2008.345.01.0075.01.ENG](https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=uriserv%3AOJL_2008.345.01.0075.01.ENG) (дата звернення: 30.10.2018).

Одержано 30.10.2018

УДК 343.43

**Таміла Володимирівна ГЕРУЛА,**

*студентка юридичного факультету 4 курсу 452 групи*

*Чорноморського національного університету імені Петра Могили;*

**Олександра Сергіївна ТУНТУЛА,**

*кандидат юридичних наук,*

*доцент кафедри цивільного та кримінального права і процесу*

*Чорноморського національного університету імені Петра Могили*

## МІЖНАРОДНИЙ ДОСВІД ПРОТИДІЇ ТОРГІВЛІ ЛЮДЬМИ

Однією з проблем, що стоять сьогодні перед Україною та міжнародними організаціями, є торгівля людьми. Кожного року мільйони людей у світі стають жертвами відкритої чи таємної торгівлі. Це негативне явище може виявлятися у різних формах – від викрадення людей до їх продажу з використанням обману, шантажу чи уразливого стану особи. Жертви торгівлі людьми використовуються для примусової праці, у порнобізнесі, як донори для трансплантації тканин і органів тощо. Міжнародні уряди, організації спрямовують свою діяльність на створення програм, стратегій, законів та механізмів, які будуть протидіяти даній проблемі [1].

На даний час поняття «торгівля людьми» визначено низкою нормативно-правових актів. Базове, міжнародно-узгоджене визначення торгівлі людьми міститься в Протоколі про попередження і припинення торгівлі людьми, особливо жінками та дітьми, і покарання за неї, що доповнює Конвенцію ООН проти транснаціональної організованої злочинності (Палермський протокол), у підпункті (а) ст. 3: «Торгівля людьми – означає здійснювані з метою експлуатації вербування, перевезення, передачу, приховування або одержання людей шляхом загрози силою чи її застосування або інших форм примусу, викрадення, шахрайства, обману, зловживання владою або уразливістю становища, шляхом підкупу, у вигляді платежів, вигод для одержання згоди особи, яка контролює іншу особу»[2].

За даними Департаменту США масштаби транснаціональної торгівлі людьми становлять від 600 до 800 тисяч осіб на рік. Центр безпеки людини в Канаді з урахуванням внутрішньої торгівлі людьми в різних країнах оцінює кількість жертв цього злочину в 4 млн. осіб.

Згідно з дослідженнями Міжнародної організації праці в будь-який момент часу у світі в сучасному рабстві знаходиться 20,9 млн. осіб.

ООН дає нам неупереджені дані статистики, в яких сказано, що зараз у світі в рабстві знаходиться, приблизно, 27 мільйонів людей, і ця кількість рабів не зменшується, але тільки зростає. Дослідження ООН свідчать, що найбільша критична ситуація у таких державах як Непал, Судан, Об'єднані Арабські Емірати, Індія, Габон, Гаїті.

Першим міжнародним договором в сфері протидії торгівлі людьми є Міжнародний договір про боротьбу з торгівлею білими рабіннями від 18 травня 1904 року. Даний договір захищав жертв, а не регулював покарання злочинців [3].

Вже після другої світової війни координацію міжнародного співробітництва держав у боротьбі з таким негативним явищем здійснювали в рамках ООН. Так, в 1949 році резолюцією Генеральної Асамблеї ООН прийняли конвенцію про боротьбу з торгівлею людьми та експлітацією проституції третіми особами [4].

На сучасному етапі протидію торгівлі людьми можемо побачити на всіх рівнях: глобальному (ООН), регіональному (ОБСЄ, ЄС) та державному.

Європейський Союз прийняв Рамкове рішення Ради Європи про торгівлю людьми. Його метою є уніфікація національного кримінального законодавства для забезпечення ефективної боротьби з торгівлею людьми. На пленарному засіданні Парламентської асамблеї ОБСЄ 16 липня 2003 була прийнята резолюція, що закликає до дотримання державами прав людини в умовах розширення НАТО та ЄС. У резолюції містяться два заклики: до членів ОБСЄ - «забезпечити, щоб в їх національному законодавстві передбачалися кошти та інститути боротьби з незаконною торгівлею людьми», і до ЄС і НАТО – при прийомі нових членів «підтримувати високі вимоги щодо демократії, прав людини і верховенства закону» у цих країнах.

У 2010 році Генеральна Асамблея ООН прийняла Глобальний план дій по боротьбі з торгівлею людьми, закликавши уряди в усьому світі вжити скоординованих і послідовних заходів, з метою викоринення такої проблеми людства. На нашу думку, одним з найважливіших положень Плану є створення цільового фонду ООН для добровільних внесків на користь жертв торгівлі людьми, особливо жінок і дітей [5].

У боротьбі з торгівлею людьми вагомий вклад здійснюють міжурядові та неурядові організації. Так, міжурядова організація, яка вирішувати глобальні проблеми міграції, задовольняти зростаючі потреби мігрантів і надавати допомогу у випадку виникнення надзвичайних подій гуманітарного характеру – «Міжнародна Організація з міграції», створена в 1951 році. До її складу входять 100 місій з різних країн світу. МОМ запровадив 51 проект в чотирьох сферах, таких як, дослідження, профілактика, захист жертв та технічна співпраця.

Щодо неурядових організацій, то їх існує дуже велика кількість. Прикладами є: Карітас Італіяна в Італії, яка частково діє і в Україні, Всесвітня організація за Вживання (The Global Survival Network), Фонд протиторгівлі людьми (The Foundationa gainst Trafficking), Кризовий центр «Ангара» в Іркутську, Центр «Жінка для жінки» в Україні, Всесвітній альянс проти торгівлі жінками (Таїланд) та багато інших.

У багатьох країнах світу діють програми допомоги та захисту жертв. Зокрема, в Австрії, Бельгії, Італії та Голландії особи, які постраждали від торгівлі людьми, була надана можливість отримати дозвіл на тимчасове утримання. В Болгарії особам, які постраждали від даного злочину гарантується анонімність в ході судових розглядів; в Польщі жертвам і свідкам дозволяється давати показання за відсутності відповідачів в залі суду, а в Німеччині, Іспанії, Італії, Канаді, Польщі та Сполучених Штатах жертвам торгівлі людьми представляються види на тимчасове або постійне проживання [2].

Україна зробила низку важливих кроків для розвитку правової та інституційної бази з протидії торгівлі людьми. Нормативно-правова база розвивалася протягом багатьох років у світлі міжнародних зобов'язань країни і включає комплексний закон про протидію торгівлі людьми, прийнятий в 2011 році.

Національна поліція України повідомляє, що 2017 рік був роком боротьби з торгівлею людьми, в результаті якого Україна вийшла з групи країн в яких процвітає торгівля людьми, де ми перебували останні чотири роки. Але за даними Департаменту боротьби зі злочинами в Україні від початку року виявили 186 фактів торгівлі людьми, з них понад половина - сексуальна експлуатація, а за аналогічний період минулого року були виявлені 144 факти торгівлі людьми, з них 94 – сексуальної експлуатації.

На нашу думку наша держава повинна звернути увагу на захист жертв від цього явища та розглянути досвід США в цій сфері. Уряд Сполучених Штатів активно надає послуги по захисту жертв, шляхом підтвердження статусу жертви торгівлі, що дозволяє особам отримувати доступ до різних послуг в будь-який час та в будь-якому місці. Уряд США разом з українським урядом реалізує політику, щодо надання допомоги потерпіли особам, після чого вони змогли повернутися додому, реінтегруватися у суспільство.

**Висновок.** Незважаючи на здійснення певних заходів щодо протидії торгівлі людьми проблема залишається актуальною. Основним завдання органів влади є створення умов для протидії торгівлі людьми та пов'язаній з нею злочинній діяльності, підвищення ефективності роботи з виявлення таких злочинів та осіб, що їх учиняють, вирішення питання щодо реінтеграції осіб, які постраждали від торгівлі людьми.

### Список бібліографічних посилань

1. Торгівля людьми в Україні. Оцінка заходів, спрямованих на протидію. ЮНІСЕФ, ОБСЄ, АМР США, Британська Рада. Київ. 2004. 247 с.
2. Кушнір О. Міжнародні стандарти протидії торгівлі людьми // Глобальна організація союзницького лідерства. URL: <http://goal-int.org/mizhnarodni-standarti-protidii-torgivlilyudmi/> (дата звернення: 30.10.2018).
3. International Agreement for the Suppression of the «White Slave Traffic». 18 May 1904, 35 Stat. 1979, 1 L.N.T.S. 83, entered into force 18 July 1905 // Human Rights Library / University Of Minnesota. URL: <http://www1.umn.edu/humanrts/instreet/whiteslavetraffic1904.html> (дата звернення: 30.10.2018).
4. Конвенція про боротьбу з торгівлею людьми і з експлуатацією проституції третіми особами від 02 грудня 1949 р. // БД «Законодавство України» // ВР України. URL: [http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=995\\_162](http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=995_162) (дата звернення: 30.10.2018).
5. Протокол про попередження і припинення торгівлі людьми, особливо жінками і дітьми, і покарання за неї, прийнятий резолюцією 55/25 Генеральної Асамблеї ООН від 15 листопада 2000 р. // БД «Законодавство України» // ВР України. URL: [http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=995\\_791](http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=995_791) (дата звернення: 30.10.2018).

*Одержано 30.10.2018*

УДК 004.77

**Максим Володимирович КОРЖОВ,**

*курсант 1 курсу групи Ф4-102 факультету № 4 (кіберполіції)  
Харківського національного університету внутрішніх справ*

## СВІТОВИЙ ДОСВІД БОРОТЬБИ З КІБЕРЗЛОЧИННІСТЮ

**Вступ і постановка проблеми.** Розвиток інформаційних та телекомунікаційних технологій призвів до того, що сучасне суспільство у значній мірі залежить від управління різними процесами за допомогою комп'ютерної техніки – електронної обробки, зберігання, доступу і передачі інформації. Використання інформаційних технологій розширює свою дію на всі нові сфери людської діяльності: від контролю за повітряним і наземним транспортом до вирішення проблем національної безпеки.

Інформація, як один з основних елементів даного процесу, відіграє все більш істотну роль як у житті окремої людини, так і в житті всього суспільства і кожної держави. Становлення інформаційного суспільства має як безсумнівні позитивні, так і певні негативні наслідки. З одного боку, пришвидшилася передача інформації великого обсягу, прискорились її обробка та впровадження. З іншого – серйозне занепокоєння викликає поширення фактів протизаконного збору і використання інформації, несанкціонованого доступу до інформаційних ресурсів, незаконного копіювання